

LUCIA DĂRĂMUȘ

*Mai mult decât
psihoză...*

Colecția: Biblioteca Contemporanul • Roman
Coperta și colaj: Florin Afloarei

Lector: Irina Ciobotaru
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu

Editura Contemporanul
OP-22, CP-113, Sector 1, București,
Cod 014780, România
Tel/Fax: 4021-2125692; 4021-3106618
E-mail: office@contemporanul.ro
www.contemporanul.ro

Anul apariției: 2011

Ediție Digitală PDF

ISBN 978-606-92-683-5-3

Copyright © 2011 Contemporanul

Lucia Dărămuș este absolventă a Facultății de Litere, Universitatea Babeș-Bolyai, secția latină-greaca veche. Absolventă a studiilor de master cu durata de doi ani, specializarea lingvistică integrală.

Profesor latină-greaca veche din 1999. Redactor cultural la Radio „Renașterea” (2003-2005).

Redactor la revista de cultură *Pro Saeculo*, 2005. Membră a Uniunii Scriitorilor din România. Publică studii de specialitate, traduceri, versuri, articole, recenzii, interviuri în principalele reviste din țară: *Steaua*, *Tribuna*, *Vatra*, *Cultura*, *Poesis*, *Tomis*, *Dacia Literară*, *Contemporanul*, *Mișcarea Literară*, *Convorbiri Literare* etc., precum și în reviste din Germania, USA, Franța, Canada etc.

Cărți: *LIM-LIN*, 2002; *Limelfice*, 2003; *Cu fața spre lumină*, 2004; *Viermele fantastic*, 2006; *Curcubeul Poveștilor*, 2007; *Mituri și legende ale antichității*, 2008; *Interviuri*, 2010.

Traduceri: *Laus Stultitiae*, Erasmus, fragmente selectate în ediție bilingvă, latină-română; *Aulularia*, Plautus, ediție bilingvă.

In seara aceea, în care fusese aniversarea lui, Boris află de Yvonne. Împlinise 38 de ani. Era medic, psihiatru. Își dorea mult să ajungă un psihiatru renumit. Începutul de drum îi era asigurat. Îl ajutase tatăl lui care, deși nu era cadru medical, avea toate relațiile importante din țară, nu doar din Modena. Îl cheama Mihai Marcu. Pe timpul comuniștilor fusese bine situat. Despre el se vorbea uneori în șoaptă, cum că ar fi dus o viață dublă. Om de cultură și nomenclaturist. Ziua scria versuri despre moarte, jucându-se cu ea, noaptea intervieva în beciurile securității din Begathon „dușmanii poporului”. Pe câțiva i-a și bătut. Pe alții, colegi de scris, i-a turnat securității, dând săptămînal note informative. Lui Mihai Marcu îi mergea bine, foarte bine. Cînd a hotărît să se mute în Modena cu întreaga familie, prietenii din Lermath l-au ajutat să-și obțină un post vizibil, fiind numit director de teatru. Era amic chiar cu noul președinte, situat în fruntea țării imediat după deranjul din decembrie. Prieteni vechi, colegi de școală. Jocul dublu continua să-l practice. Știa că dosarul de colaborare cu securitatea îl va trăda în cele din urmă, deși griji dintr-o astfel de pricină nu-și făcea prea multe, pentru că deținea secretele altora, ajunși în prezent lideri politici. Era de așteptat să se apere între ei, să se susțină. *După ce n-or mai fi... totul va fi uitat, pierdut, distrus,* își spunea Mihai Marcu, *copiii nu vor avea de*

suferit și oricum, le-am lăsat legăturile de prietenie, le-am facilitat afacerea cu medicamente, am căutat prietenia preoților, sponsorizându-i. Nici prietenii cu neoprotestanții nu erau pentru el de neglijat, aceștia chemându-l să țină o prelegere despre cultură și religie. S-ar spune, la o primă privire, că am avea de-a face cu un om extraordinar, care știe să cultive relațiile, un om cu principiile discreției, însă erau discreții false, care ascundeau identități nebănuite de ceilalți, el cunoscând toate tehnicile de manipulare, învățate în școlile comuniste.

Falsitățile, relațiile, pîrghiile se îngrijea să le transmită celor doi copii, băiatului, care era medic și conducea în același timp afacerea cu medicamente, fetei care era filolog, dar care, nereușind să profeseze pe domeniul literelor, fusese băgată în aceeași afacere cu medicamente, în munca de secretariat sau de traducere a prospectelor; nimic de judecat dacă postul n-ar fi fost obținut prin uneltirile familiei, alți posibili candidați capabili, cu reale competențe, fiind discreditați din capul locului.

Poetul își cultivase multe prietenii printre medici. Dar ce spun eu, câte prietenii importante nu avea?! Că ortodoxia, neoprotestantismul, catolicismul și masoneria s-ar putea înțelege printr-un efort cultural, este de înțeles, însă omul nostru nu din interiorul culturii își cultiva relațiile, își contabiliza prietenii latifundiare, ci dintr-o personalitate cu intenții ascunse, de a deține controlul, de a domina subtil. Trecerea prin viață îl învață că atît puterea financiară pentru copii, cît și prietenii pentru el sînt necesare în vederea posterității. Uitase un singur aspect, că viața nu se lasă înșelată, că falsitatea se răzbună, că cei loviți în vreun fel sau altul de el, mai

devreme sau mai târziu, vor vorbi, că dosarul cu sute de pagini care stătea ascuns în arhive nu era singurul, copii ale documentelor aflându-se și în alte mâini.

Fiul împlinise 38 de ani. Ascensiunea rapidă în lumea medicală a Modenei i-o asigură, puterea financiară i-o puse pe tavă, avea toate motivele să se bucure și unde altundeva decât într-un club de noapte exclusivist.

Soția nu era o problemă, oricum o ținea doar pentru necesitățile casnice, pentru satisfacerea funcțiilor sexuale avea apanaje secrete, deși nu era nici pe departe la chip un *Don Juan*, cât despre inteligență, afară de tehnicile lingvistice de manipulare dobândite în comunism, din experiența vieții, lecturi solide nedeținând, necunoscând limbi străine, nici nu s-ar fi pus în discuție. Așadar nici dacă cineva ar fi dorit să-l împodobească generos cu varii calități, n-ar fi făcut decât să-și demonstreze propria prostie, însă poetul nomenclaturist, considerându-se un geniu al poeziei despre moarte, un intelectual rasat, un galant domn, nutrea sentimente romantice pentru Yvonne, care nu-i răspundea, mai mult chiar, jocurile inventate de el, duplicitatea ființei, manipularea și aspectul nesănătos al intelectului poetului fiind luate de tînără drept mitocăni.

Așadar, fiul fusese introdus în lumea selectă a vieții de noapte. Mihai se gândi că e ușor nechibzuită prezența lui și că, odată făcută introducerea, nu avea de ce să mai zăbovească pe acolo. Își lăsă fiul să guste din plăceri, să-și satisfacă poftetele tinereții.

Boris se simțea cum nu se poate mai bine. Pe mulți dintre cei prezenți îi știa, erau avocați, medici, profesori universitari, oameni de afaceri, cu tinerele companioane se descurca excelent,

doar era psihiatru și încă în pavilionul femeilor, așadar cunoștea secretele profilului feminin. Își petrecu timpul, pînă spre miezul nopții, cu băuturi fine și drăgălășenii ieftine, pînă cînd fu cuprins de mrejele unei oacheșe fete, veche protejată a unui afacerist din Modena. Izbucni un scandal între acesta și tînărul doctor. Ambii erau băuți. Din local cearta se mută în stradă, cu țipete, lovituri cu pumnii și geamuri sparte. Nici n-a fost greu, după ce descinse poliția la fața locului, după ce unul din polițiști încasă de la Boris cîtiva pumni, să ajungă în arestul poliției. Griji nu-și făcea, avea un nume și un tată cu relații pînă la președinte.

Aici, în arestul poliției, o găsi pe Ruxandra. Frumoasa și experimentata tînără de doar 16 ani, vecină cu Yvonne. Era mai oacheșă decît oacheșa de la club, pentru care izbucni scandalul. Între ei se legă o prietenie de celulă, cu îmbrățișări și cuvinte. Ruxandra trăise, intens trăise, că pe măsură ce povestea, doctorul îi invidia curajul de a-și trăi viața, de a se lăsa purtată de ea.

– 16 ani? o întrebă Boris.

– Da, 16 ani. Să nu te mire. Cel mai mult îmi place să dansez în cluburile de noapte. Se cîștigă mișto la vîrsta mea. Cele mai mici primesc și mai mulți bani. Sînt preferate. Eu sînt socotită acum de vîrstă mijlocie. Ioana, prietena mea, are 21 de ani. E considerată deja bătrînă. Cîștigă și ea, dar nu la bară. Îmi place să mă învîrt în jurul barei, e ca în copilărie cînd mă prindeam cu amîndouă mîinile de bara din parcul central, îmi făceam vînt, strigam wauuuu... și mă încolăceam așa de două ori, de sus în jos, pînă ajungeam cu fundul de pămînt. Diferența e că atunci nu primeam bani, pe cînd acum...

– Zi, te ascult... e fascinant ce-mi spui.

Ei, cum să nu povestesc, spunea Ruxandra, rîzînd cu gura pînă la urechi de i se clămpăneau și urechile de la atîta rîs, deși avea urechile clăpăuge ca ale elefăntelului de zbura cu auzitoarele.

În copilărie, își continua Ruxandra cu zburătoarele-i urechi fermecătoarea-i poveste iar Boris o asculta cu nesăț, tata nu mă aplauda cînd dădeam spectacol pentru vecini, unchi, mătuși, prieteni, nici nu mă lua în brațe. Avea tot timpul treabă fie cu un ziar, fie cu o halbă de bere. Și acum are treabă, dar la cules căpșuni în Spania. Nu sînt supărată, pentru că are cine să mă aplaude. În jurul scenei, unde sînt agățată de bară, stau mulți bărbați. Toți se holbează la mine și-și trec peste buze limba umedă. Mă iubesc toți, fără nici o excepție. Îmi cumpără și de băut, dar asta după ce-mi fac numărul. Mă iubesc.

– *Și eu te iubesc, spuse Boris, trecîndu-și limba umedă peste buze.*

Ruxandra, zîmbind rușinată, își înodă povestea de unde o lăsă. *Îmi alintă coapsele, în sus, în sus, apoi sîinii, apoi rochia...*

E drept că a doua zi la școală sînt moartă de oboseală, deși beau cîte opt cafele pe noapte. Sînt într-a opta. Am examen. Trebuia să fiu în a noua. Am repetat, însă, clasa. Patronul clubului spune că nu trebuie să-mi fac probleme, din experiența vieții se învață. Acasă nu-mi place. Am tot ce-mi trebuie: televizor, internet, video, frigider, congelator, bicicletă, role, trei dormitoare și o sufragerie, bucătărie și două băi. Casa e curată, foarte curată, mai tot timpul, pînă sosește pisăloaga de mătușă-mea care-mi gătește. I-am zis că nu-i cazul, că mă descurc, ea, însă, nu și nu. Trebuie să gătească o ciorbă, trei feluri de tocană, friptură, patru feluri de salată, neapărat salată de cartofi

cu ou, mărar și maioneză cu tona de poți îneca toată Modena, o singură prăjitură, că la asta nu se pricepe. Le gîndește și le gătește. Le gîndește, le gătește și le aruncă. Dacă nu le aruncă ea, le arunc eu, vîrîndu-mi arătătorul pe gît, iar mîncarea bîlîc-bîlîc-bîlîc, la început sînt niște spasme, dar apoi vîșj... ca săniuța pe zăpadă alunecă îndărăt, pe gît, direct în apa din budă, care-mi sare în față. Atunci îmi vine s-o bag pe Iulia, așa o cheamă pe pisăloaga de mătușă-mea, cu nasul în vomă. I-am zis să nu gătească.

Boris era prea fascinat și prea beat să-și mai dea seama că în fața lui ar fi putut să aibă o posibilă tînără ce avea nevoie de ajutor.

Da, știu, am mai spus, dar trebuie să se știe exact. Măcar lămuresc o problemă. Ea nu și nu. Pentru asta ai mei o plătesc. Mama e în Italia, menajeră. Tata în Spania. Eu acasă.

Iulia gătește de o iau șapte rînduri de transpirație, eu n-am ce-i face. Gătește Iulia, gătește. Eu o privesc, mă rezem de frigiderul mare, borțos cu tot felul de alimente. Pe la ora opt seara devin nerăbdătoare. Atunci joc de pe un picior pe altul, frecîndu-mi o coapsă de cealaltă.

„Ce-i?” mă întreabă de fiecare dată mătușă-mea. „Dacă te trece, mergi la baie!”

„Mi-e o foame de lup, nu mai pot” îi răspund eu în loc să-i spun ce-mi trece prin cap – Fuck you!

Ea dă focul la maxim, mîncarea e gata, dar mie nu mi-e foame, ba chiar deloc, însă ... la ora 22 trebuie să fiu la club și singurul glonț care-mi trece prin minte se întreabă cum dracu să scape de asta care nu mai pleacă la bărba-su și stirpea aia de copil, vară-mea. Rahat! Nu se dă plecată. Oare ce-i trebuie să i se urce mintea din oale din

nou în cap? Îmi pune în farfurie și mă asistă cum mănînc. Eu bag cu viteză lingură după lingură mîncarea în mine, ca o hămesită. Ea îmi spune „nu te grăbi, îți strici stomacul.” Eu termin în zece minute cele enșpe mii de feluri, îi spun că au fost foarte apetisante, o laud excesiv ca să se poată lăuda cu mine pe unde și cînd îi vine ei, îi spun că sînt extrem de obosită și că încă mai am de făcut teme, ea mă compătimentește și mă alintă în contul biștarilor veniți de la maică-mea și, în sfîrșit, se dă dusă, eu îmi fac trei cruci, scuipe în sîn c-a plecat, încui ușa, las cheia în yală, ca nu cumva s-o pună dracu să se întoarcă, fug repede la baie, adică mă hîrșii pe gresie pînă la budă, unde îmi vîr un deget pe gît să dau afară ce-am băgat în mine sub supraveghere directă, fac un duș, mă fardez, îmi pun cea mai scurtă fustă, chem un taxi pe care-l plătește de fiecare dată patronul și, în sfîrșit, după atîta agitație ajung la club. Fiecare om trebuie să muncească!

Îmi place la nebunie să dansez la bară. Știu, mă repet, însă vreau să se știe... Îmi place să dansez la bară! Ce rost ar avea să mă apuc de tocit pentru școală tocmai acum cînd cîștig așa de bine. Să pățesc ce-a pățit tocilara de vecină-mea? Imediat, povestesc.

Boris era de-a dreptul fascinat și asculta fermecat de frumoasa și experimentata Ruxandra, cu ochii negri și migdalați ca de ciută rătăcită.

Eu tocmai sosisem de la club, desigur. Fusese o noapte foarte aglomerată. Parcă înebuniseră toți bărbații din oraș. În noaptea aceea i-am cunoscut pe cei mai renumiți medici, doctorul Ursu, Lovinescu, Levente, Mitrean, pe prefect, cîțiva avocați...

Boris îi știa, îi știa foarte bine.

S-au îndrăgostit toți de mine, of course. Când am fost pentru prima dată la club aveam 12 ani. Eram la început. Ajunsesem acolo printr-o prietenă de-a mea, colegă de clasă, Mihaela. Pe ea o adusesse soră-sa. O duceau foarte greu. Tatăl Mihaelei lucrase cândva în construcții în Italia. Atunci aveau bani, dar după ce a căzut de pe macara și i s-a frânt coloana vertebrală și o țevă i-a străpuns inima de a murit pe loc, ele s-au descurcat foarte greu. Mîncau la cantina socială. Asta pentru o vreme, pentru că nu au mai fost primite după ce sora ei mai mare a împlinit 18 ani. Și oricum nu le iubea nimeni ca să le vină în ajutor iar bucătăresele erau preocupate doar de porții... să le facă în așa fel încît să le rămîna și lor pentru casă. Poza lui taică-su a fost dată și la televizor, la știrile de la ora cinci pe care nu le pierde nici un coleg din clasă. Ce mîndră eram că aveam o prietenă vedetă! Atunci m-am hotărît să merg cu ea la club.

*Sora Mihaelei, Alina, avea pe atunci 18 ani. Ce bine că avea 18. Mi-a povestit mie Mihaela cum au venit cei de la protecția copilului să o ia. Ce-ar fi ajuns acum dacă ar fi băgat-o într-un centru de plasament!? Cu Mihaela eram în dimineața aceea. Ne întorceam de la club. Era ceasul 3, 3 dimineața. O invitasem la mine. Mai aveam, ca de fiecare dată, 4 ore de somn, apoi ... la școală. Ne-am hotărît, însă, să nu onorăm profesorii cu prezența noastră. Aveam de sărbătorit intrarea Alinei în rîndul **jartierelor negre**. La club, trebuie să știți, există mai multe ordine. Cel mai mic ordin, rangul începătoarelor, se numește **fustițele roz**. Eu și Mihaela facem parte din ordinul fustițelor roz. Noi nu avem jartiera pe picior, dar sîntem cele mai drăgălașe. Pe noi ne iubesc bărbații cel mai mult.*